

Acsai Roland

Én igen, én nem

Elveszi, visszaadná, de már elvette: nála maradhat.
Megveszi, átveri, bármelyik oldala várja a partnak.

Parttalan árad a víztelen, fénytelen tükre kiszárad.
Mélyei őrzik a partot, viharra csak egymaga várhat.

Meddig a rügy, mikortól virág, vagy gyümölcs? Átviszi ezt is
máshova, észrevétlen módon járja át fenti a lentit.

Kezdede, vége se kezd vele semmit az alkonyi fényben.
Hullana, nincs mire, szóttalan ontja, hogy: „Én igen, én nem.”

Még van

Annak az élete, ennek az élete – általa éled.
Lángjai táncoló lombjai közt kiürülve a fészek.

Izzó tojások vöröslenek, mint a parázs, a törékeny
alkonyatban, ropogásukat hallani lent meg az égben.

Héjaikon repedések cikcakkja fut végig: a villám.
Rég betelő kikeletre ne várj soha! Még van a nincs már.

Újra

És lehet újra szorongani, mindig szorongani újra.
Régi dolgok miatt is lehet újra, kegyekre szorulva,

újra kegyetlenül, régi szorongással: szilvafa ága
régi virággal. Az új tavasz új tava vár befagyásra

régi jegekkel. A régi jegyekkel utazna a múltba,
régi vonattal megérkezne, mint a madár haza, újra.